

Колір серпня

КУПИТИ

Збірка хоку "Колір серпня" - це вже третя (після романів "Ефіопська січ" і "Діти застою") посмертно видана книжка Василя Кожелянка. Серпня в його віршах справді багато: і жовто-зеленого, із запахом м'яти; і синього, як небо, далекий ліс і близькі очі; і спекотного, що висушує не лише прозору росу, а й темно-червону кров; і страшного та великого - напередодні так і не пережитої осені. Серпнем усе починається й серпнем усе закінчується. Але книжки продовжують виходити.

Василь Кожелянко
КОЛІР СЕРПНЯ

Василь Кожелянко КОЛІР СЕРПНЯ

ISBN 978-617-614-092-4

9 786176 114092 4

МЕРТІДАН СІЗЕНСЬКИЙ
МІДІАКОМУНІКАЦІЙНА
КОРПОРАЦІЯ

Василь Кожелянко

КОЛІР СЕРПНЯ

2015

Кожелянко, Василь

Колір серпня. Поезії / Василь Кожелянко. – Чернівці: Meridian Czernowitz; Книги – XXI, 2015. – 84 с.

Збірка хоку «Колір серпня» – це вже третя (після романів «Ефіопська Січ» і «Діти застою») посмертно видана книжка Василя Кожелянка. Серпня в його віршах справді багато: і жовто-зеленого, із запахом м'яти; і синього, як небо, далекий ліс і близькі очі; і спекотного, що висушує не лише прозору росу, а й темно-червону кров; і страшного та великого – напередодні так і не пережитої осені. Серпнем усе починається й серпнем усе закінчується. Але книжки продовжують виходити.

Жодну частину з даного видання не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі без письмового дозволу видавництва.

Видання здійснено на замовлення
Міжнародної літературної
корпорації Meridian Czernowitz

- © Христя Венгринюк, 2015
- © Юлія Косівчук, 2015
- © Юлія Косівчук, 2015, *ілюстрації*
- © Анна Стьопіна, 2015, *обкладинка*

Одвічний початок осені

Тримаючи в руках перше видання роману «Діти застою», я подумала: людини вже немає, а книги виходять. І ще подумала про Василеві невидані хоку, які частково були в мене, частково у Юлії Косівчук, ще кілька віднайшла Інга Кейван. Василь Кожелянко – попри свою, здавалося б, таємничість та закритість – мав друзів, яких щиро любив і ділився з ними найсокровеннішим – своєю літературою. Щасливими у цьому сенсі виявилися й ми.

Колекціонування представлених тут текстів допомагало мені виховувати власний поетичний смак: на відміну від прози, верлібри я тоді щойно почала писати, і Кожелянко – як літературний редактор і як поет – учив мене говорити віршами. Упродовж майже двох років я отримувала від Василя мейли та есемеси з хоку, але й уявити не могла, що колись ці повідомлення стануть єдиним шансом упорядкувати і видати посмертну збірку його поезій.

Можливо, саме завдяки цим «повідомленням» Василь у моєму сприйнятті є найперше поетом, а вже потім прозаїком. Його проза – прониклива, пророча, легка і цікава, але його поезія для мене – і життя, і смерть, і перенародження. У трьох рядках хому може ховатися ціла епоха чи апокаліпсис, тільки він умів це називати не так прямолінійно. Тепер, перечитуючи все в хронологічній послідовності, можна побачити той катастрофізм, який наростає у душі поета, але тоді це все сприймалося лише як література...

Щодо серпневої назви. Не знаю, чи Василь здогадувався, що саме він – цей одвічний серпень – і буде останнім видивом його очей. Але серпня в його віршах справді багато: і жовто-зеленого, із запахом м'яти; і синього, як небо, далекий ліс і близькі очі; і спекотного, що висушує не лише прозору росу, а й темно-червону кров; і страшного та великого – напередодні так і не пережитої осені. Серпнем усе починається й серпнем усе закінчується. А що далі? Далі – книги, які продовжують виходити, наче Кожелянюк десь сидить собі в похилій сільській хаті і день за днем пише, але так, щоб ми його не бачили і, не дай Боже, не надумали сполохати.

Коли мене запитують, чи є на Буковині хтось із справді великих живих письменників, я відповідаю: Василь Кожелянко. І ніхто мені не перечить. Просто ніхто не може цього заперечити.

Христя Венгринюк

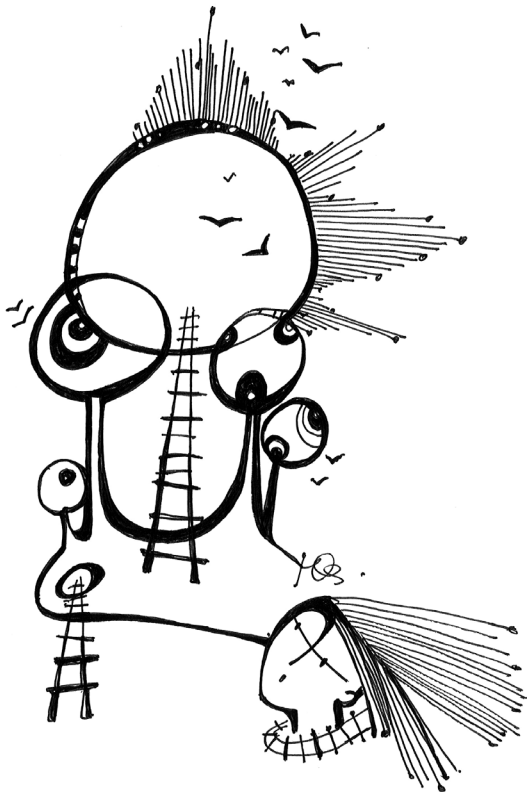
Жовто-зеленому серпню
кидає виклик – темно-червоним –
троянда на ім'я Козеріг.

Якщо в синє далекого лісу
домішати серпневого неба –
вийде колір одних очей.

Неможливо продовжити літо,
але й зима передчасно не прийде.
На все свій час.

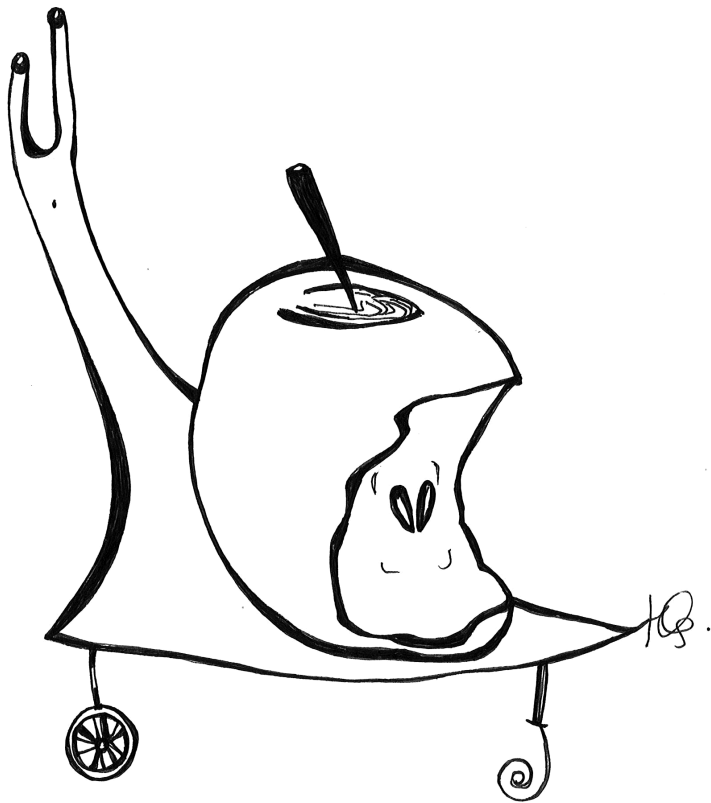
Багрове сонце
настромилось на гірську вершину.
Чути скрипку.

По траві розлите сонце,
змішане зі світлими слізьми –
ти входиш у ще не пережиту осінь.

Листочок жовтий
упав на власну тінь.
Копаєм картоплю.

Сонце сорту золотий ранет
услід за серцем котиться на захід.
Зв'язується розірване павутиння.

Моє серце, як емблема Юлі:
розірване в один бік.
А в саду – рай. Без Єви.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ